

ZNAMENJE NA NEBU.

FRANCÈ VODNIK.

V mesečinski noči sem stal na krovu ladje moje samote
in se pogovarjal v nemi govoricu sam s seboj,
ne videč znamenja na nebu. —

Vzdramil pa sem se vsled klica in sem se ozrl.
Angel v belem oblačilu je stal poleg mene in je molče pokazal
znamenje na nebu; a ni bilo znamenje križa,
temveč borbe in zmage: meč in palmova mladika.
Vztrepetal sem ob tem pogledu kakor trst v vetru
in se zbal; a že me je prijel za roko nebeški seraf
in me peljal med prikazovanjem mnogih znamenj
skozi skrivnostno razsvetljeno pokrajino pojočih
rodov na kraj borbe angelov z demoni.
A nisem videl vojščakov, od prvega dne življenja
med seboj se borečih pred obličjem božjim,
in nisem čul glasu žvenketajočega orožja!

Le angel, ki me je vodil, je iznova pristopil k meni
in mi zakril bolne oči z rokami.
In čudovita, razkošna luč se je razlila krog mene;
a ko sem skušal odpreti oči, da bi videl, sem bil slep.
In doumel sem tedaj besedo v Knjigi, da bo le slepim razodeto
prorokovanje novih dni; a govorjeno bo v znamenjih,
kakor je bilo prorokom od začetka vekov. —

Kraj borbe ni na zemlji, a tudi ne v nebesih.
Borba se bije in odloči med nebom in zemljo
in bo končana v noči strašnih poročnih skrivnosti,
ko se nebo in zemlja poljubita v srcu človekovem.

In kraj zmage ni zemlja, a tudi niso kraj zmage nebesa.
Pisano je namreč v knjigi Janezovih videnj: novo nebo in novo zemljo
bo ustvaril Gospod vojnih trum za prebivališče onim,
ki bodo izvoljeni — svatje na poslednji ženitnini!

MAGDALENA.

DEBELJAK TINE.

V gneči ljudi sem se vila ... Sopara težkih teles
mi je razgrevala kri ... O, kako mi v žilah je bila!
In strašne poglede sem vpičila v tvoje oči ... Beli smehlaj nebes
je božal iz njih — (o, bele rôke mamice moje nekdanj —)

in v dušo sem svojo kot balzam ga vpila,
kot olje na rano gorečo ... In spet si potopil se v gnečo ljudi.
O, dragi neznani, zakaj si umaknil oči?
Moja duša je težka, težka ... In kje je tvoj beli sijaj?